

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. V. Deum Dominum nostrum ad hæc ministeria non vocare ignaros,
nec vitijs deditos, nec in virtute Tyrones; sed eos, qui in ea profecerunt,
autiam sunt perfecti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

ambitiosè quarat, aut aliquo artificio obtinere nitatur, quòd à perfectione degeneret, quam proficetur. Si autem de sua sufficientia dubitaret, potest Prælatorum & electorum, qui ipsum benè nouerunt, & vt acceptet statuant, iudicio suum subiicere. Idem enim hoc est, atque si ipse Dominus nosset iuberet: quemadmodum euenit S. Thomæ, valde anxio, cò quòd Prælati iubebant Magisterij gradum suscipere, cuius ipse indignum se iudicabat. Dormienti enim visio quædam apparuit, quæ iussit gradum acceptare, & sperare in Deum, quòd esset auxiliium ei præstiturus: quare etiam thesaurus & argumentum suæ Repetitionis assignauit ei sententiam illam Psalmistæ: *rogans montes de superioribus suis.*

DE NIQVE, vt quis Diuinam voluntatem distinctiùs cognoscat, tutiusque amplectatur: documenta illa sequi debet quæ in primo Tract. secundi Tomi fuerunt proposita: quæ maximè spectant ad electionem horum officiorum spiritualium, soletque Dominus voluntatem suam manifestare gratis gratis datis, quas ad ea amplectenda communicat. Cùm enim gratiæ illæ ad aliorum vtilitatem dirigantur, nec velit Deus talenta sua sepeliri, aut otiosa esse; sed bonæ negotiationi exposita: cum ipse has gratias largitur, satis apertè significat: se eum ad illud officium eligere, in quod illæ diriguntur: concurrentibus etiam cæteris circumstantiis, quæ fuerunt ibi propositæ.

CAPVT V.

DEVM DOMINVM NOSTRVM AD HÆC MINISTERIA

*non vocare ignaros, nec vitios deditos, nec in virtute Tyrones;
sed eos, qui in ea profecerunt, aut iam
sunt perfecti.*

VNDAMENTIS IN PRÆCEDENTIBVS CAPITIBVS iactis innitetur doctrina de iis personis, quibus Diuina vocatio & electio ad hæc ministeria communicatur, aut denegatur. Incipiemus autem ab iis, qui per eam excluduntur: quæ minimum sunt duo genera personarum, ignorantium scilicet siue idiotarum, & imprudentum: qui neque scientiam & prudentiam ad ea necessariam habent; nec aptitudinem, vt ad eam perueniant. Et quamuis magnâ sint scientia præditi, etiam reiciuntur, qui sunt in suis vitiis & passionibus effrænes, huiusque peccatis valde addicti. Non inficiamur tamen improbos ministros administrare vera Sacramenta, & sufficientem habere autoritatem ad docendum, & gubernandum; ac proinde eis esse parendum iuxta dictum illud Saluatoris: *a super Cathedram Moysi sederunt Scribæ & Pharisei. Omnia ergo quacumque dixerint vobis, seruate & facite: secundum opera vero eorum nolite facere.*

m Psal. 103.

Cap. 5. & 6.

a Mat. 23. 2.

ET boni Migistri à Deo vocati ad huiusmodi officia, si postea pervertantur non amittunt auctoritatem & potestatem, quam prius acceperunt.

Id tamen dicimus; Christum D. N. de Lege ordinaria, non eligere, neque specialibus suis inspirationibus vocare indignos talibus officiis: eò quòd cæci sint & privati utroque oculo scientiæ, ac prudentiæ; aut multitudine suorum peccatorum, ac passionum sint leprosi. Quod si qui tales fuerint, aut accipiunt huiusmodi officia & dignitates: id faciunt proprio spiritu superbo, ambitioso, aut cupido; inducti à Spiritu Dæmonis in proprium, & infelicium, qui illis commissi erunt, detrimentum: ut ait alterum illud eiusdem Saluatoris de Phariseis dictum: *b Omnis plantatus quam non plantavit Pater meus cælestis, eradicabitur. Sinite illos: cæci sunt & duces cæcorum. Cæcus autem si cæco ducatum præstet, ambo in foueam cadent.*

b Matth.
5. 13.

el/ai. 56. 10.

el/ai. 52. 5.

el/ai. 18. 1.

Lib 3. mo.
7al. 6. 5.

Quasi id dixerit; hypocritæ isti ac duplices homines non sunt plantæ, quas Pater meus in his officiis plantauerit; sed ipsimet se in eis plantauerunt, aut à Dæmone fuerunt impositi, utente ad id illorum avaritiæ & ambitione, qua sunt excæcati: & nihilominus esse volunt Dives & MAGISTRUM aliorum, æquè cæcorum, atque ipsi sunt. Cæcietatem Magistri excæcant Discipulos, ut ipsos sequantur; & mutuo sese corrumpan, ac pereant. c *Speculatores, tui* (ait Isaias) *cæci omnes, nesciunt uniuersi, quid facerent. Quid autem sperari potest à sequentibus eos, nisi ut impingant & aberrent sicut illi? sunt enim Legati & Nuntij infideles, qui cælestis Regis auctoritatem & opinionem imminuunt; & in carulis sunt, cur de eius nomen inter gentes blasphemetur; eò quòd cum tali officio vitam coniungant adeo peruersam: qua dant occasionem dicendi: qualis est nuntius, talem esse regem, qui illum misit; & potius vocari possunt legati & nuntij Sathanæ, quod ad mores attinet. De quibus explicat S. Gregorius prophetiam illam Isaiæ dicentis: *e va terra Cymbalo alarum, quæ est trans flumina Aethiopia, qui misit in mare legatos, & in vasis papyri super aquas**

ET quænam illa est terra, (ait S. Gregorius) nisi terra peccatorum, qui Aethiopum instar denigrati sunt atramento plurimorum suorum peccatorum: quorum caput est Dæmon, & Antichristus? qui vocatur *Cymbalum alarum*; quia præ nimia superbia volare, & in sublime ascendere nititur, cuius oēs sermones & colloquia sunt quasi sonus campanæ vacuæ, & inanis: nihil proponens aut explicans, quod vtile sit. Hic inquam suos mittit legatos, & Prædicatores per mare huius mundi in vasis papyri, hoc est ornatos paucis aliquibus humanioribus literis, scientiisque secularibus: nam ex papyro, ait, charta est: quid itaque per papyrum, nisi secularis scientia designatur? Quæ nullam habet solidam sapientiam, nec virtutem, aut efficacitatem ad trahenda post se carnalium hominum corda.

Huius

Huius generis (ait S. Hieronymus) esse hæretarchas, quorum habitatio est trans flumina Æthiopiæ: sunt enim peiores cæteris peccatoribus; mittentes in mundum suos legatos, discipulos scilicet suos, falsosque Prædicatores; qui promulgent ac disseminent errores & fraudes ipsorum: Qui tamen nauigant in vasis siue nauiculis papyraceis super aquas frigidas: vti statim appareat, totam eorum doctrinam friuolam esse, breuique perituram: sicut ipsa papyrus, cum in aqua manet. Eiusdem generis censentur etiam Magistri, & Prædicatores hypocritæ ac ficti: qui suis officijs negotiantur lucra, & honores: & quamuis videantur naues ingentes preciosis valde mercibus oneratae: id tamen totum sistit in externo apparatu & sonitu verborum: & propterea alia versio illa appellat *umbram alarum*: nullas enim veras habent alas scientiarum, & virtutum, sed earum tantum umbram. Ad hoc denique genus pertinent omnes illi, qui non habentes doctres & qualitates Charitatis & Sanctitatis, quæ his ministeriis dant vitam: usurpant sibi officium legatorum & Prædicatorum Christi, de quibus dixit Apostolus. *si linguis hominum loquar & Angelorum, Charitatem autem non habeam facilius sum velus es sonans, aut cymbalum tinniens Et si habuero Prophetiam, & nouerim mysteria omnia, & omnem scientiam, Charitatem autem non habuero, nihil sum: hæc enim omnia quasi tinnitus sunt campanæ, alarum umbra, & nauicula chartacea, quæ nec solida est, neque durare potest Quare Deus neque eligit, neq; mittit similes legatos & operarios: quos potius asperè ac seneiè reprehendit (vt refert David) g dicès peccator: *Quare tu enarras iustitias meas, & assumis testamentum meum per os tuum? Tu vero odisti disciplinam, & protulisti sermones meos retrorsum. Si videris furem, currebas cum eo: & cum adulteris portionem tuam ponebas. Os tuum abundauit malitiâ, & lingua tua concinnabat dolos. Sedens aduersus fratrem tuum loquebaris, & aduersus filium matris tuæ ponebas scandala: hæc fecisti, & tacui. Existimasti iniquè quod ero tui similis: arguam te, & statuam contra faciem tuam, ostendens tibi, quis sis: vt agnoscas te ipsum, cum te ob scelera tua condemnabo. Hæc sunt improborum ministeriorum proprietates, propter quas non sunt vocati à Deo ad huiusmodi ministeria obeunda, quibus omnino sunt indigni: quia improba luâ vitâ corrumpunt quicquid bonâ doctrinâ docent. Ac propterea S. Gregorius ait: huiusmodi ministros esse similes illi h *meretrici*, quæ in infantulum suum in die lacte suo lactabat; dormiens autem in nocte oppressit eum ita, ait, hi lacte prædicationis nutriunt audientes: Iohanno tamen vitæ suæ turpis, ociosæ, ac deliciosæ illos scandalizant & opprimunt. Et eò vsque eorum ambitio progreditur, vt quemadmodum meretrici illa tulit filium veræ matri dormienti, & mentita est esse suum: ita suæ prædicationi & meritis attribuunt conuersionem illorum, qui aliorum orationibus, bonisque exemplis fuerunt conuersi. Sed im-**

In Isaiâ 18.

f. 1. Cor. 13.3

g Psal. 49. 1. 6.

Lib. 21. Moral. c. 8. h. 1. Reg. 1. 19.

probi Ministri non euadeant voti compotes: nam verus Salomon Christus Iudex iustissimus, veritatem rei aperiet, filiumque tribuet ei, cuius veritas & improbum Ministrum puniet pro meritis. Hoc idem confirmat S. Gregorius Nazianzenus, dicens: qui plus docet verbis, quam exemplo & operibus: altera manu animas allicit; altera easdem fugat. Quibus etiam competit, quod Ecclesiasticus dixit: *in vnus adificans, & vnus destruens, quid proficit illis, nisi labor?* hoc est, qui quod altera manu ædificat, destruit altera: frustra laborat. Cùm enim homines potius in malum propendeant, quam in bonum; & exemplum sit efficacius ad mouendum, quam verba; multò magis nocet malum exemplum Euangelicorum operatorum, quam eorumdem verba profint.

§. I.

Probatio Vocatorum & Electorum.

SED quoniam multi sunt; qui hæc ministeria varios ob fines appetunt. Sciamus experientiam & probationem, quam Dominus nostris accipit ex eis, quos designare & eligere vult in suos Prædicatores; eum in modum, quo id explicat S. Gregorius in illa iucunda historia Gedeonis (cuius in alio loco fecimus mentionem) exituri ad pugnam contra Milianitas, dixit enim illi Deus: *a adhuc populus multus est tecum, duc es ad aquas, & ibi probabo illos: cumque descendisset populus ad aquas, dixit Dominus ad Gedeonem: vt quotquot curuatis genibus aquas biberent, eos remitteret, vt reuenterentur in locum suum; retineret autem apud se eos tantum qui stantes manu ad os procidente, lambent aquas, sicut canes: qui tantum fuerunt trecenti viri, quibus pro armis ad pugnam dedit tubas in manibus eorum, dextris, lagenasque vacuas ac lampades in medio lagenarum in sinistris, & cum venerunt ad castra inimicorum media nocte, cupientes buccinis clangere, & complodere, ac frangere inter se lagenas; dicentes: gloria Domini & Gedeonis: & ita insignem obtinuit de hostibus suis victoriam, quia hostes mutuâ se cade iruncabant. Significabant, ait S. Gregorius, illi milites eos, quos Deus eligere volebat adiuuandam hominum conuersionem, & bellum Dæmonibus inferendum. Sed quoniam non omnes ad hæc præstanda sunt apti, voluit experiri, qui inter eos apti essent, vt eos eligeret. Et quoniam experientiæ debent esse proportionatæ statui & officiis obeundis (quod fusiùs diximus cum de statu Religioso egimus) ideo probat, quos vult eligere, an habeant scientiam simul & virtutem, quæ sunt duo maxime necessaria, ad facinus adeò arduum aggrediendum. Omnes illi milites biberunt ex aqua torrentis, quæ significat scientiam &*

doctrinam.

in sentent.
Nim. 2.

i Eccl. 37.
28.

Lib. 3. Moral.
c. 13.
Tom. 1.
Tract. 2. c. 8.
aludic. 7. 4.

Tom. 3.
Tract. 4.

doctrinam, qua instructi esse debent; sed omnes illi reprobantur: qui ad bibendum curvant genua sua in terram ad quam flectunt suas intentiones. & opera sua: *non enim auditores Legis iusti sunt apud Deum sed factores legis iustificabuntur: cneque est speciosa laus in ore peccatoris.* Sed illi eliguntur: qui genua non flectunt; sed cum scientia seruant etiam operum rectitudinē. Hergo Christo duce ad bellum procedunt, qui hoc, quod ore annuntiant, opere ostendunt; qui fluente doctrinæ spiritualiter hauriunt, nec temen in prauis operibus carnaliter inflectuntur.

MELIUS hoc ipsum intelligetur ex tribus armis traditis à Gedeone his militibus. In dextrâ manu tubam portabant, quæ est prædicatio Evangelica; in sinistra autem testaceam lagenam, quam confregerunt: quæ significat mortificationem corporum per ieiunia, cilicia, & externas alias pœnitentias; tolerantes etiam alios labores & persecutiones, quæ in EVANGELII prædicatione eueniunt: quamuis opus sit, rotum corpus frangere, & vitâ amittere. Accensæ lampades sunt opera mirabilia, quæ ex huiusmodi mortificatione & patientia manifestantur: quæ non sunt minus efficaces, quàm ipsa prædicatio, ad conuertendos peccatores. Lampades quæ accensæ sunt opera misericordiæ erga indigentes; affectus amoris & compassionis erga afflictos; desideria zeli, qui ignis infirmitat in corde pro remedio peccatorum; opera etiam stupenda, quæ per huiusmodi iustos facit Deus ad confirmandam veritatem, quam aliis prædicant. Aduertit tamen Sanctus Gregorius: tubam ferre in manu dextra, quæ pluri sit; lagenam autem in sinistra: ad significandum, quod pro magno habeant prædicationis gratiam: corporum verò vilitatem promittit: quod opere ipso ostendunt, cum se promptè offerant ad occurrentia pericula sustinenda.

DEINDE etiam ipse Dux Gedeon habebat secum tubam & lagenam: dixitque ad suos milites: *d quod me facere videritis, hoc facite. ingrediar partem castrorum, & quod fecero sceltamini: vbi ego lagenam meam confregero, & vos vestras confringite; & vbi personuerit tuba in manu mea: vos quoque clangite & clamate.* Quid autem hoc totum est aliud, quàm exprimere formam vocationis, qua CHRISTVS DOMINVS NOSTER hos milites vocat, & extimulat, ad bene obeunda sua ministeria; constituens seipsum in exemplar, quod debeant imitati. Quasi dicens: attendite: quo modo ego me mortificauerim, & laborauerim, & corporis mei lagenam obtulerim, vt confingeretur, & comminueretur flagellis, spinis, & clavis vsque ad vitæ iacturam: vt rectè munus meum perficerem. Attendite item: quomodo tubam prædicationis claxerim per totam IVDÆAM & GALLILÆAM, docens omnes legē perfectionis, & resplendens quasi lampas accensâ in operibus Charitatis, misericordiæ,

& zeli,

b Rom. 2. 13
c Eccl. 15. 9.

d Iud. 7. 17.

& zeli, quæ ergo omnes præstiti; & postquam hæc intpexeritis, ac diu fueritis meditati: facite quod vidisti; & imitamini, quo ego feci. Sequimini meam in pugnando rationem: & victoriam de vestris hostibus reprobabitur.

2. Corin.
4. 20.

HAEC est vocatio, quam Christus Dominus noster sapientius suis discipulis inculcauit; & quam illi, ducem suum imitantes, sunt secuti: e *semper* (vt ait Apostolus) *mortificationem Iesu in corpore suo circumferentes: & vita Iesu manifestaretur in corporibus eorum*, prædicantibus eis magno cum seruire Christum crucifixum, Crucis virtutem, & Euangelij eius perfectionem, omniumque virtutum excellentiam, confirmantes doctrinam præstantia vitæ suæ; & ipsamet vocatio idem quotidie inculcat vitæ perfectionem, quos hisce armis munitos habet, & similibus virtutibus bene præparatos: exhortans eos, vt ipsum imitentur, non solum in virtutibus propriam salutem & perfectionem spectantibus; sed etiam in iis, quæ conferunt ad salutem & perfectionem proximorum

Matt. 4. 19

Luc. 10. 1.

Mat. 24. 49.

SED neque vocat, neque impellit ad secundam hanc officij partem, nec bene sint in prima instructi, & exercitati. Quamvis enim Christus Dñs noster aliquos Apostolos vocauerit illis verbis: *venite post me, & faciam vos fieri piscatores hominum*: quod officium est iuuandi animas: non tamen statim illud eis commisit; sed postquam diu illos in sua habuit schola docens eos viam perfectionis; & postea *gemit eos binos ante faciem suam omnem ciuitatem & locum, quo erat ipse venturus*: vt supleret defectum quo ipsi tunc laborabant. Et post resurrectionem suam iussit eos colligere *hæc manere in ciuitate*; nec exire ad prædicandum, donec induerentur *omni ex alto*, per Spiritus sancti aduentum. Et eodem modo, quamuis idem dominus noster multos nunc vocet iuuenes ad religiones, quarum institutum est piscari homines, eorumque salutem iuare: non tamen eos vocat speciali vocatione ad hæc ministeria statim obeunda, donec virtutes comparauerint, & arma, ad illa bene præstanda, necessaria; & ita expectant aliquot annos, ad propriam attendentes perfectionem: vt præstantius in aliorum auxilium incumbere. Eum in modum, quo Deus primùm iussit: *i Abram exiit de terra sua, & de domo Patris sui; & reclusus bularet coram ipso, & esset perfectus; & nomini Abram, quod significat patrem excellentem, aut patrem rerum cælestium, adiecit vnum characterem, & vocauit eum Abraham quod significat Patrem multarum gentium, & quidem valde præstantium; vt intelligeretur, quod ministerium generandi filios spirituales supponat excellentiam, virtutum, exercitijs mortificationis, & obedientiæ in schola Christianæ perfectionis comparatarum.*

Genes. 12. 1.
17. 1.

§ II.

EX HIS deducere licet illorum deceptionem, qui cum sint Tyrones, & imperfecti in virtute, spiritu quodam vanitatis nimiam aliorum curam suscipiunt, non tamen ad eam à Deo vocati: iacturam facientes virtutis, quam ipsi habebant; nec tamen alijs, quam volunt, communicantes.

PRIMUM enim nullus, habet ad vexillum aliquod accedere, invito eius Duce; nec se offerre, vt sit miles, & statim certamen inchoet, non habens arma & industriam ad id sufficientem: nam aliàs manifesto se exponit periculo succumbendi, & alijs similiter fit causa ruinæ. Propterea etiam iubebat Deus, ne admitteretur ad militiam, qui esset a formidolosus, & corde pauidus, aut qui despondisset sibi uxorem: quia tales non essent apti ad pugnam aggrediendam, quæ requirit robustum cor, & ab alijs affectibus expeditum. Et eandem ob causam dixit Saluator noster: vt qui velit turrim ædificare, aut bellum committere cum potenti alio Rege: prius sedens cogitet, an habeat ad perficiendum; quod si defectum aliquem animaduertat; melius esse retrocedere, & rem non aggredi quàm non posse perficere; nec pugnam inchoare, in qua nouit se victoriam amissurum.

DEINDE quæ utilitas est, ad pugnam prodire cum tuba in altera manu, & lagena fictili in altera, si ad eò es intricatus ac debilis, vt nec noveris, nec possis tubam inflare, nec animum habeas, vt lagenam cõfingis; aut lampadis lumen ira exiguum habeas, aut semiextinctum, vt statim atque illud exposueris, omnino extinguatur; nec splendorem præbeat, quem par est non dantur hæc arma, nisi trecentis illis viris valde strenuis: quorù numerus (vt ait S. Greg.) initium sumit à Tau, hoc est à littera T. quæ figurata est, Crucis Christi: quæ decet magna cum voluptate prius fuisse amplexos. Nec tantum tibi tribuere debes, vt velis in numero horum paucorum numerari, nisi prius diligenter exercueris opera omnibus communia.

QUOD SI necdum acquisisti alas, & oculos Euangelizantium proprios: quomodo audebis officium aggredi Euangelistæ: eueniet tibi (inquit idem Sanctus) quod pullis auicularum exeuntibus ex nidis suis antequam alas creuerint. Qui cum volare non possint, vt conantur; nec ad nidam redire, ex quo ceciderant: tandem sine remedio pereunt. Ita hi existimantes, se habere alas, quas non habent, & prodeuntes ad volandum ante tempus; alijs non proficiunt, & sibi ipsis nocent; facientes iacturam virtutis, quam antè habebant: eò quod voluerint eam ante tempus manifestare operibus, quæ illorum facultatem excedunt.

TALES sunt similes arboribus proferentibus flores suos ante tempus: quæ quocunque æstu, pruina, aut nebula accedent, amittunt flores, & spem fructus, quem suo tempore fuissent allaturæ. Quibus commodè

a Deut. 28. 3
c. 24. 5.

Supra. lib. 1.
admon. 1.
c. 6. § lib. 8
Moral. 6.
19.

Parte Pa
st. c. 5. §
admon. 1.
c. 6. § lib. 8
Moral. 6.
19.

Job 8. 16.

S. Gregorius
c. 19. supra

Psalm. 13.

Leu. 19. 3.

S. Gregor.
ibid.
S. Bonavent.
de inform.
Nouissim.
c. 6.

6

Isaia 49. 2.

aptatur quod dixit quidam amicus Iob, de quodam genere Caruorum
b humentus videtur antequam veniat Sol, & in ortu suo germen eius egrediar,
 sed statim marcescit; nam vix nati in Religione, & in schola virtutis, volunt
 statim Inaniter se ostentare, & quasi alijs sese communicare: quorum, exorta
 aliqua contradictione aut tentatione omnes flores evanescent, & profectus
 quem praeferebant frigeat, & congelatur: *citius namq. bona, deperent, quo*
hominibus ante tempus innotescunt. Sicut etiam tenera planta, si, antequam
 profundas iaciant radices, multum manibus contrectentur, citius are-
 cunt; & murus recens structus, si graui pondere prematur, facile dissol-
 tur, ac ruit. Ita, qui ante tempus, & prius quam in virtute sint solli,
 prodeunt ad agendum cum proximis, & animarum curis sese onerant
 facile areseunt, & pondere pressi ruunt in terram. V IRO iusto tanquam
 proprium tribuit, David quod sit *d tanquam lignum, quod plantatum est*
secus decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo: vt qui plan-
 tati sunt in Ecclesia & Religione, intelligant, se irrigatione viuificantium
 aquarum gratia, sapientia ac scientia debere proferre fructum status &
 officij sui proprium in tempore suo. Nam neque Tyro velle debet cum
 fructum proferre, qui proprie pertinet ad perfectum; neque Secularis
 pertinentem ad Ecclesiasticum. Et quamuis fructus ille spectet vere ad
 tuam vocationem: non tamen debet illum velle intemptiue & impo-
 tunè proferre: quia non erit utilis. Ac propterea Deus iubebat filijs Isra-
 vt ex *d lignis qua in terra promissionis plantarent, non ederent fructum tribu-*
primis annis, sed auferrentur praepuria eorum & haberentur immunda; eo quod
 censerentur intemptiua, & ipsismet lignis noxia, donec profundas in
 terra iacerent radices. Quo praeepto significare volebat iustos in terra
 promissionis; hoc est in Ecclesia & Religione plantatos, non debere de
 alijs rebus initio agere, aut cogitare: nisi vt se ipsos, bene mortificent, &
 profundas iaciant radices humilitatis: immundos reputantes fructus exer-
 citiorum ante tempus prodeuntium, & propriam in eternam virtutem et
 fugentiu ob in temptiua sui ad exteriora effusionem. Ex quo fit, vt or-
 dinarie Dominus noster non vocet ad haec ministeria iuuenes, in qui-
 bus virtus esse solet valde infantilis, & sine prudentia, & experientia; sed
 maturae aetatis homines, varia exercitia expertos, quibus prudentes &
 experti sunt redditi: & quamuis interdum eos vocet a tenera aetate, vt
 vocauit Samuelem, & Ieremiam, quorum aetatis defectum ipse suppleuit
 abundantia luminis & gratiae. Ordinarium tamen est, non eos tunc vocare,
 aut si eligat ac designet ad hoc munus, executionem distere in rebus magis
 aptum, Quomodo vocauit sanctum Ioannem Baptistam ex vtero
 matris suae; vt ipse esset Praeursor ac Praedicator. Cui Ecclesia applicat
 Isaiae Prophetiam dicentis: *e possit me sicut sagittam electam,* cuius lingua

& pra-

& prædicatione vulneraret ac penetraret corda peccatorum, Addit tamen
in pharera sua abscondit me: in qua mansit per triginta annos, degens *f in*
deserto, exercens se poenitentia & contemplationis exercitiis, & confortaba-
tur spiritu usque in diem ostensionis sue ad Israel, quo illum vocavit, & pro-
 dire iussit ad exercendum suum officium. Et idem præstare voluit Iesus
 Christus Dominus noster, de quo eadem loquitur Prophetia. Quamuis
 enim plenus esset Sapiaentia & gratia imraensa: noluit tamen ad prædican-
 dum prodire usque ad *g trigessimam* ætatis suæ *annum*. Et quamuis, *h cum*
esset annorum duodecim fuerit in medio Doctorum; non tamen eos docebat, sed
audiebat & interrogabat; ut suis discipulis exemplum præberet eius, quod fa-
 cere deberent in sua iuventute: attendentes potius, ut discant, quam ut
 prædicent, donec perueniant ad ætatem maiorem. Ac propterea ait S. Gre-
 gorius Ezechielem Prophetam dixisse: Prophetia Spiritum sibi commu-
 nicatum, *i cum esset triginta annorum*, cum scilicet iam esset vir perfectus,
 & vitæ ac talenta haberet ad excelsa ministeria, quæ Deus ipsi committe-
 bat. Neque est extra propositum significatio nominum, quibus initio uti-
 tur, dicens: factum est verbum Domini ad Ezechielem filium Buzi Sacer-
 dotem *Ezechiel* enim significat *fortitudinem Dei*; *Buzi* autem *contemptum*
 vel *despectum*; ministri enim Euangelij debent esse fortes fortitudine Dei:
 quæ oritur ex contemptu sui ipsorum, quo in oculis suis viles se iudicant,
 & abiectos: ac propterea nihili faciunt, quod ab hominibus contemnantur.
 Cum itaque dicitur Deus elegisse in prophetam suum Ezechielem filium
 Buzi, significat, se eligere & vocare eos, qui præditi sunt fortitudine,
 orta ex humilitate, eique intenti, iactis profundis
 radicibus spatio triginta annorum, quæ ætas ad
 huiusmodi ministeria est ap-
 tissima.

f Luc. 2. 80.

g Luc. 3. 4. 3.
h c. 2. 46.Homil. 2. in
Ezech.
c. 6. 1. 3.